

LYŠKÁNORA 51

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Ponovorok 1061

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Dvě dcery * Zasvěcení * Starostenské novinky *

* Myšilovova Ardasanská * Pod čarou *

Motta tohoto čísla

„...Máš ještě nějaký opium?...“

„...Ne, já ho už rozdál dětem...“

Gerllod Moskyt a Klabzej Myšilov

„...Rien na poslední výpravě akorát fotil a fackoval se s Akabem...“

Anonym

Dvě dcery

Burbbag Šestý

Bylo to začátkem deštna. Jaro už bylo na vítězném tažení krajem, i když paní Zima o sobě ještě občas dala vědět nepřijemným ledovým deštěm, jakoby chtěla ukázat a připomenout svou sílu. Avšak jaro se nedalo zastrašit. A výpady zimy byly stále méně časté. To se projevilo i na okolní květeně, která se začala mít čile k světu. Zelené louky, tu a tam u cesty trs petrklíčů, a na polích lidé, osazující zoranou půdu obilím. V tom všem byla cítit vůně jara.

Od Nurnu přijížděl jezdec. Ledabyly seděl v sedle, dlouhé neupravené vlasy neznající hřeben mu povlávaly ve větru, a do klapoty kopyt si pohvizdoval nějakou barbarskou písničku. Ano, jezdec byl barbar. Usmíval se na celé kolo, protože ani ne před dvěma hodinami dokončil tříměsíční výcvik u mistra Kwaerta, který v Nurnu vyučoval válečnému umění. A dokončil jej úspěšně. Proto měl takovou radost.

Kousek před sebou uviděl Harez, tak se barbar jmenoval, první střechy Liscannoru.

„Už hodnou dobu jsem tady nebyl“, pomyslel si, „To jsem fakt zvědavěj, co je novýho“.

A ještě na něco pomyslel, i když vlastně na to myslel téměř pořád, na korbel plný hobitího piva, správně chlazeného a s pořádnou pěnou. Takové, jaké uměl natočit hostinský Jeremiáš v hostinci U hrocha. Válečník olízl suché rty a pobídl koně do slabin.

„Vždyť už to není ani míle!...“

U liscannorského hostince byl během chvíle. Seskočil z koně, odstrojil ho a odvedl zadními dveřmi do stáje. Netrvalo to ani půl směny a už bral za kliku lokálu. Avšak něco ho zarazilo. Po cestě k vesnici přijížděla bryčka tažená jedním koněm.

„Kdo to může bejt? Takovejhle kočár nemá v Liscannoru nikdo, jak si pamatuju...“, přemýšlel nahlas barbar.

Zůstal stát s rukou na klíce a čekal. Za chvíli u něj malý vůz zastavil. Další věc, která Hareze překvapila, byl vůz. Vlastně vozková. Na kozlíku totiž seděla žena, což válečníka notně překvapilo. Podle něj totiž má žena sedět doma, vařit, prát a rodit děti, a ne se prohánět po cestách s opratěmi v rukou.

„Mladý pane, prosím vás, jsem tu správně v Liškanoru?“, vyrušila náhle barbara paní na voze.

„Ehm, no... ech... jo, jo... v Liscannoru. Co chce... vlastně, co potřebujete?“, zamotal se trochu válečník, který se musel rychle přeorientovat na to, že nemluví s nějakou ženskou od nich z vesnice.

„Uch, to jsem ráda“, oddechla si dáma a počala slézat z vozu, „Já totiž hledám Nurnskou družinu. Potřebovala bych pomoc“.

Barbar hned zareagoval, poněvadž když někdo Nurnské hledal, tak to většinou znamenalo výpravu: „Jo tak to jste na správný adrese, paňmamino, jako že se Harez menuju a k Nurnskejm patřím. Pote se mnou dovnitř. Dáme si

trochu toho piva a vy mi vypovíte, co že vás trápí“.

Žena byla trochu nespá, z divokého válečníka s mečem u pasu, ale pak si pomyslela, že z jejího problému by jí asi nějaký navoněný hejsek z města těžko pomáhal. A ona měla velký problém.

U Hrocha panovala veselá nálada. Hostinský Jeremiáš roznášel pivo asi pěti persónám, na kterých bylo vidět, že už tu nějakou chvíli sedí. Pokud byla paní předtím z Hareze nespá, tak ti, kteří tu seděli, jí na klidu nepřidali. Zvlášť, když jí je Harez představil jako část Nurnské družiny. U stolu seděli: Arkuss Dettor, hobití alchymista a známý notorický pijan, kroll Burbbag, zakutý v ocelové zbroji a s velkým řemdihem, opřený za sebou o stěnu, Eodel Zivril, malý vousatý trpaslík s šátkem na hlavě (s uzlem podivně uvázaným dopředu), a také kouzelník Melchizedech, na jehož účet se právě ostatní dobře bavili. Jediný, kdo na první pohled vzbuzoval trochu důvěry, byl liscannorský starosta a čaroděj Krochta Moskyt.

„Nazdar, chaso“, pozdravil ostatní barbar, „Tudlejč dámu jsem potkalpřed hospodou, kterak se sháněla po Nurnskejch. Vypadá to, že od nás něco potřebuje...“.

„Tak se, madam, posaďte a povězte, co vás trápí“, ujmul se slova starosta, „A my uvidíme, jestli vám budeme moci pomoci. A ty, Jeremy, přines tady našemu hostu něco k pití“.

Žena, stále nespá, se pomalu usadila ke stolu, uhladila si záhyby své sukně a dala se do vyprávění.

Paní Melanita Vrantová, tak se představila, pocházela z vesnice Tmarsting, nacházející se několik dní cesty směrem na severovýchod. Zde žila na malém hospodářství se svými dvěma dcerami, Melanitou mladší a Glassal. Bylo tomu tak tři čtyři týdny, kdy okolo poledního poslala dcery vyprat nějaké prádlo k potoku. Prádla nebylo moc, asi dva koše, takže čekala, že se tak za dvě hodiny vrátí. Jenže ony nepřišly ani odpoledne, ani večer. Či třeba někde usnuly nebo že šly na jahody, ale nikde je nenašla. V tu chvíli se o ně začala bát. Doběhla do vesnice za svým přítelem kovářem Tvarou a všechno mu řekla. Ten hned shromáždil několik vesničanů a vyrazili dívky hledat. Nenašli je. Ani toho večera, ani druhého dne, ani třetího. To už byla zoufalá matka na cestě k nedaleké vojenské posádce. Vojáci také vyslali několik mužů, ale objevili to samé, co Tvarovi vesničané. Nic.

Melanita Vrantová sáhla k poslední

možnosti. Nikdy neměla k dobrodruhům velkou důvěru, zvlášť po tom, co kdysi jedna taková banda přemluvila jejího manžela, aby jel s nimi na výpravu. Už se nevrátil. Avšak ona neměla jinou možnost. Na malý vůz naložila pár věcí, co potřebovala na cestu, a přihodila k nim to, co zbylo po manželovi. Věděla, že se v tom haraburdí najde pár věcí, které mají, zvlášť pro dobrodruhy, cenu. Peněz moc neměla, takže doufala, že zaplatí tímhle. Vyrázila.

Zprvu si Melanita myslela, že najde pár dobrodruhů v nedalekém Naglinu, ale měla smůlu. Většina družin byla někde na výpravách, a ty, co objevila, vypadaly, jako že jí za rohem podříznou krk. Věděla, že nemá mnoho času, ale rozhodla se to risknout. Rozjela se do hlavního města. Do Nurnu.

Nurn ji překvapil. Tolik lidí pohromadě ještě neviděla. Všude byla spousta domů, tržišť, zboží z blízka i daleka. Avšak rychle se vzpamatovala. Začala obcházet místní hostince, kde jak známo se dobrodruzi vyskytují nejčastěji. A tam také, hospoda se jmenovala U lišky, jí hostinský poradil. Prý kousek od města, ve vesnici Liscannor, sídlí jakási družina jménem Nurnská, ať se vydá tam, že prý jí pomohou. Rozhodla se.

Mezi tím, co paní Melanita vyprávěla svůj neveselý příběh, dorazili k Hrochovi ostatní členové společenstva. Byli jimi: Nervor Chinský, hobit alchymista, Darlen Moorhed, elfí hraničář, a lidská hraničářka Wulpin Zivrilová, manželka Eodela Zivrila.

„Takže se vám ztratily dcerunky... Mnó, a kolikpak jim bylo roků?“, přerušil nastalé ticho Arkuss a v očích se mu zalesklo.

„Kušuj, vozralo!“, přerušil ho starosta a obrátil se na Melanitu: „To vám, paní, teda vůbec nezavidím. Fakt hrozný. Ale napadlo mě - nemohly ony odejít dobrovolně třeba s nějakýma hochama, do kterých se třeba jako zamilovaly a utekly s nima?“.

Paní Vrantová chvíli přemýšlela, a pak rezolutně zakroutila hlavou.

„To ne. Já jsem na ně nikdy nebyla kdovíjak přísná. Kdyby za mnou přišly a řekly, že se chtějí vdávat, tak bych jim to asi nezakazovala. A kdyby přesto chtěly odejít s někým, o kom by si myslely, že by se mi nelíbil, určitě by mi nechaly alespoň dopis“.

„To je asi pravda“, řekl po chlíli Krochta, „Inu, milá paní, my vám asi pomůžeme. Ale je tady ještě jedna otázka. Otázka peněz. My neděláme

zadarmo“.

Přípravy na cestu Numským netrvaly nikterak dlouho a následující den ráno byli ti, co se rozhodli vyrazit, připraveni. Společenstvo tvořili: Krochta Moskýt, Nervor Chinský, Darlen Moorhed, Harez, Arkuss Dettor, Melchizedech a manželský pár Eodel a Wulpin Zivrilovi. Ti, co se měli s kým rozloučit, se rozloučili se svými rodinami a družina společně s paní Vrantovou vyrazila směrem na Naglin.

* * *

Samý prach, hluk ze všudypřítomných kováren; převážně hobiti a trpaslíci. To byl Naglin, město, o kterém se říkalo, že zde žijí nejlepší kováři v Gwendarronu. Numští se sice nechťeli příliš zdržovat, ale nikdo z nich se nedokázal ubránit, aby se neprošel po tržišti a nepořídil si nové přezky nebo hroty na šípy. Společenstvo zde také doplnilo zásoby jídla a po odpočinku v hostinci U kovadliny vyrazili druhý den na další cestu. Ta nyní měla vést přes divoké území, kde se v poslední době začaly množit skupiny lapků a lupičů, i když ty zřídka kdy zaútočí na po zuby ozbrojenou bandu.

* * *

„Hej, haló, dobří lidé! Pomozte, pomozte!“, zavolal náhle na družinu muž, který se vynořil v zatáčce zpoza lesa. Numští zpozorněli. Už nejednou se stalo, že někdo našel na cestě rádobu raněného, kterému chtěl pomoci, a pak byl ze zálohy napadnut jeho kumpány. Všichni si připravili zbraně a opatrně postupovali k volajícím mužům. Ten však rozhodně nebyl návnadou.

Podle zaprášené a potrhávané gwendarronské uniformy všichni poznali zle posekaného příslušníka armády. Družinové felčari Darlen s Wulpin mu ihned ošetřili nejhorší rány a muž se poté, co dostal pořádné napítí, rozpovídal o tom, co se stalo.

„Ono toho na vyprávění moc není. Já ještě se šesti muži jsme doprovázeli královského výběrčího daní, pana Oblada, na cestě do pevnosti severovýchodně od Tmarstu. Cesta ubíhala bez problémů a byla to spíš nudná záležitost. Náhle se však všechno změnilo. Před vůz zničehonic spadl strom a z lesa vyběhla jakási skupina. O boji toho moc nevím, protože než jsem stačil vyndat meč, dostal jsem ránu do hlavy a probral se v noci v prachu u cesty. Musíte mě dopravit k nejbližší posádce, abych mohl říct, co se stalo. Oblad je totiž opravdu vysoký státní úředník“, domluvil raněný a prosebně se díval na kolemstojící.

„Hele, vůdče“, obrátil se Krochta na

Arkusse Dettora, který byl ze své nedávno nabyté funkce trochu nervózní a musel si při rozhodování notně pomáhat ze své nevyčerpatelné zásoby alkoholu, „To by mohlo být něco pro nás. Kdybysme se pustili po stopě těch chláčků a zachránili toho clapa, tak by nám určitě vyplatil nějakou odměnu... a neheď na to, že bysme si udělali vočko u královského úředníka“.

„Von to není vůbec blbej nápad, Moskyte“, přitakal Dettor, „Voni ti chlápci, co je přepadli, budou mít u sebe taky nějaký další lupy. Hej, družino, vyrazíme na ty lapky?“. V odpovědi se ozvalo souhlasné mručení.

Darlen opatrně kráčel pět kroků před ostatními a v lesním podrostu se snažil držet stopy. Ostatní postupovali za ním s rukama na jílcích zbraní, připraveni okamžitě zaútočit. Les před nimi se začal pomalu prosvětlovat. Elfí hraničář udělal rukou znamení, aby zbytek počkal na místě, a sám se vydal prohlédnout si blízkou se mytínu.

„Sou to oni“, prohlásil potichu Moorhed a začal do písku kreslit nákres, Sou tam ve skále zřejmě nějaký prostory, ve kterých žijou. Venku jsem sice žádnýho z nich neviděl, ale jejich stopy vedou přímo do díry ve skále. Zřejmě odpočívají po tom přepadení. Tak co, jdeme do nich?“.

Melchizedech se nesměle rozhlédl po spoludružinících: „Já bych mohl nechat proletět mého Rhuie kolem vchodu a nechat ho tam nahlídnout“.

„Dobřej nápad, kouzelníku. Pošli toho svého palétavce na vobhlídku“, řekl Arkuss.

Malé neviditelné kočky, která je zlostně pozorovala z nedalekého stromu, si nikdo ani nevšiml.

Mladý elf sundal svého černého havrana z ramene a nechal ho vzlétnout, přičemž s ním neustále udržoval telepatické spojení. Rhui zakroužil nad loukou a zamířil k otvoru. Z něho mu však vstřik vyletěl šíp a prošípkoval ho skrz naskrz. Slavný Rhui dolétal.

„Bohové! Muj Rhui, muj havránek. Ty chlapi mi zastřelili havrana! Už nikdy neuslyším jeho tuk, tuk... vlastně krá, krá...“, lkal nahlas Melchizedech, „Ale já vám ukážu. Teď uvidíte, co to je zabít kouzelníkovi přítele...“.

„Hele, moc se nikam nežeň, Melchizedechu, nebo tě rozstřelí na maděru“, zadržel kouzelníka Eodel, „Pěkně pomalu a opatrně!“.

Dobrodruzi vyrazili. Nebyli by to ale

Numští, aby vyrazili do boje tupě jako tlupa barbarů. Vždy měli v zásobě nějakou kulišárnu. Tentokrát Krochta zneviditelněl Dettora, který byl připraven s bombou, kdyby se stalo něco nepředvídaného. Ostatní také nevyběhli z lesa a neběželi přímo ke vchodu, ale vzali to pěkně obloukem k skalní stěně a přitlačeni na ni se opatrně přesunovali k ústí jeskyně.

„Raz, dva, tři... teď!“, zavelel Krochta a střelci na hrotě s válečníky Eodelem a Harezem vtrhli dovnitř. V tu chvíli se ale stalo několik věcí najednou. Numským válečníkům se do cesty postavili dva nepřátelé se zbraněmi v rukou. To by ještě nebyl takový problém, ale špatné bylo, že oba byli urychleni kouzlem. Další, co se stalo, že někdo odkopl křoví, které zakrývalo druhý vchod, a v něm se objevili noví dva protivníci, obsluhující jednoduchý šípomet. Začala mela. Krochta za pomoci svojí magie urychlil Eodela, který se s trpasličí kletbou a barbarovou pomocí vrhl na nepřátele. Darlen s Wulpin zaklekli a ze svých luků začali ostřelovat posádku válečného stroje. Ti jim ale nepříjemně přesně odpovídali. Už to přestávala být legrace, když tu náhle se ozval výbuch a šípomet i s posádkou se rozletěl na všechny strany. Bylo slyšet podivný smích. Trpaslík s Harezem zatím vyhráli boj v ústí jeskyně a těžce posekání postupovali dále dovnitř. Zde na ně sice vyběhla další čtveřice lapků, ale dříve, než se jejich zbraně mohly srazit s liscannorskými, byli skoseni Krochtovými a Melchizedechovými blesky. Družina chvíli stála v očekávání dalšího útoku, ale vypadalo to, že je po boji.

„Tak, bando, teď to tady pořádně prosmejčíme, jestli tady ty bídáci nenechali nějakou zlatku a toho zajatce“, ozval se odnikud Dettor.

* * *

„Nakonec se ta odbočka docela vyplatila“, pronesl potichu Darlen ke svému společníkovi na hlídce, „Ty mladý lapkové toho stačili nashromáždit docela slušnou spoustu a úředník nám slíbil taky docela pěknou sumičku“.

Nervor prohrábl klackem žhavý popel a přiložil něco nalámaného dřeva.

„To máš teda pravdu. Ono mít zavázanýho úředníka se taky hodí. Vem si třeba takovýho Kallesteho... kolik nám to už přineslo výprav“.

„To je ale trochu něco jinýho. Kalleste nám nevděčí za život. Pro toho jsme udělali pár práciček, který vyšly. Máme u něho pouze dobrý jméno, nic víc. Kdyby to bylo nutný, tak nás klidně pošle na smrt. Je to přeci jen šéf tajný služby

Gwendarronu“.

Oheň se pomalu rozhořel a vytvořil stíny na tvářích hlídky. Chvilku oba mlčeli. Pak se znovu ozval Nervor: „Co si myslíš o těch holkách, Darlene? Já mám za to, že už jsou někde s nějakajma svejma milencema a užívají si tak, jak se užívá život bez mámy za zadkem“.

„To je klidně možný. Hlavně to ale neříkej před starou paní. Ona sice vypadá, že to všechno nese strašně statečně, ale často ji slyším v noci vzlykat“, odpověděl mladý elf a po chvíli dodal: „No, a zítra se přesvědčíme co a jak. Mám pocit, že bysme měli zítra dorazit do Tmarstingu“.

* * *

Vesnice Tmarsting se nacházela u samých hranic Gwendarronského království a spadala pod panství šlechtice a královského zmocněnce Mendefara Tmarsta. K jeho lénu patřilo ještě několik vesnic a také jeho tvrz, okolo které se rozkládalo malé městečko. Život ve zdejších krajích, stejně jako v jiných pohraničních oblastech, nebyl jednoduchý. Byl naplněn převážně prací a častým špatným počasím.

Numští dorazili do Tmarstingu asi tak dvě hodiny před západem slunce. Ubytovali se u paní Melanity a po krátkém odpočinku vyrazili do místního hostince shánět informace. Paní domu zatím začala přivádět od sousedů domácí zvířectvo a dobytek, které u nich nechala hlídat, než odjela. O jejich dcerách nikdo nevěděl nic nového.

Dobrodruzi zatím v hospodě způsobili svým zjevem malý rozruch. Místní lidé byli sice zvyklí na ledacos, ale když se otevrou dveře a do lokálu vejde po zuby ozbrojená banda zaprášená desetidenní jízdou, tak většinou každý si jednou rukou chytí měsíc a druhou sevře rukověť dýky. Nikdo z Numských ovšem nechtěl vyvolávat žádnou bitku nebo rvačku. Přišli sem pro informace a také spláchnout prach z cest.

Po návratu do Melanitina domu si družina před spaním ještě chvíli sedla a probírala, co se dozvěděla. Nebylo toho moc. Nikdo z vesnice nevěděl nic, co by mohlo přispět k objevení zmizelých dcer paní Vrantové. Ze štamgastů v hospodě bylo cítit, že se něčeho bojí, a většina z nich nezůstala u svých pucláků moc dlouho po setmění. Až trochu podnapilý místní kovář Tvara jim prozradil, čeho že se to všichni bojí.

„Vlci, pánové, jsou to vlci, co v lidech vzbuzuje strach. A ne lečjaký ratlíci. Lidi u nás jsou na normální vlky zvyklí, dyž tady žijeme na hranici a kousek támhle začínaj hory. Tihle nejsou obyčejný. Maj červený vočíška a každě z nich vydá

za půldruhého normálního vlka“.

Tvara přerušil vyprávění a zhluboka se napil.

„A jak je to asi tak dlouho, co se ty potvory začaly tady v kraji objevovat?“, povzbuzoval kováře k dalšímu hovoru liscannorský čaroděj Krochta Moskyt.

„Nó, začalo to asi tak před měsícem, před půldruha. Když se mladěj Žítík zrovna vracel z pastvy. Bylo už pozdě, slunce zapadlo, ale vidět ještě jakž takž bylo. Abyste rozuměli, Žítíkové nejsou žádný boháči. Mladěj hnal domů asi tak pět kravek a jedno tele. Jo, no abych se vrátil k věci. Najednou kde se vzali, tu se vzali vlci. Kolik jich bylo přesně, to jsme se nedozvěděli, ale podle stop jich mohlo být tak maximálně pět, šest. No, co vám budu povídat. Mladěj se úplně pokousanej zachránil útěkem na strom a z toho jeho stádečka vlci na místě zabili dvě kravky a to tele. Ty tři zbylé kusy jsme našli zaběhlý až druhý den. No a zajímavý na tom ještě je, že když jsme našli ty mrtvé kusy, nebyly vůbec vožraný. Jenom trochu. Jako by si kousli tady a támhle. Jako by zabíjeli jen tak. Jo a ještě prej maj takový divný voči. Takový žhavý. No a vod tý doby se tu objevujou, potvory. Dokonce i do Tmarstingu se odvážej. Mně to přijde, jako by nás chtěli strašit“.

Eodel se nejprve přesvědčil, že paní Vrantová není v doslechu, a tichým hlasem poznamenal: „A co když si je vodnesly zrovna tyhle potvory, co se jich tu každé bojí? Třeba jsou to služebníci nějakýho vlkodlaka, co se usadil tady v lesích a teď je vysílá na lov nezkažených panen“.

„Sru... glo... chrch...“, zapojil se na chvíli do debaty vůdce Arkuss a zase spokojeně usnul spánkem opileckým.

„Ach jo“, pomyslel si Krochta při pohledu na slintajícího hobita, „To máme zase jednou velitele“.

A potom dodal už nahlas: „No, doufejme, že se těm holkám nic takovýho nestalo, i když časově by to docela sedělo. Ty holky se taky ztratily asi tak před měsícem. Já bych se teď docela vyspal a ráno bysme mohli prohledat nejbližší okolí. Co vy na to?“.

Družina mu odpověděla souhlasným mručením.

„Já akorát ještě skočím naštipat nějaký dřevo, než půjdeme spát“, zakončil poradu Darlen Moorhed.

„Tak, to by nám mohlo stačit“, proběhlo mladému hraničáři hlavou a spokojeně přešel

pohledem slušnou porci dřeva. Zasekl sekeru do velkého špalku a začal si protahovat unavená záda, když tu náhle zpozorněl. Nevěděl, jestli něco zaslechl, nebo to byl pocit, který člověk získá, když velkou část života stráví v lese. Ale věděl, že ho někdo pozoruje od nedaleké vysoké zidky. Děláje jakoby nic, se opásal mečem, který před prací odložil, nabral plnou náruč dřeva a pomalu se vydal k domu. Jakmile ztratil zidku z dohledu, opatrně položil svůj náklad a už s vytaženou zbraní se tichým během vydal k inkriminovanému místu.

To, co uviděl, ho notně udivilo. Ve stínu ohrady se krčili dva mladíci, podle vzrůstu ani ne devítiletí, a o něčem se potichu dohadovali. Nebyl problém je překvapit, takže kdyby chtěli utéct, museli by projít přes jeho meč.

„Ale, ale, mladí pánové, copak tady děláme v tuhle noční hodinu?! Tohle není dobré místo pro procházky při měsíčku. Jestli někdo udělá pohyb, co se mi nebude líbit, tak ochutná moje ostří! Teď se pomalu zvedněte a ruce za hlavu... Tak, tak je to správně... A teď se vydáme vysvětlit mně a mým přátelům, proč se tady takhle schováváte“.

Kromě opilce Arkusse se všichni shromáždili v největší místnosti domu a byli překvapeni, proč že je Darlen vytrhl ze začínajícího spánku.

„Kurňa cucky“, zařval...

* * *

„Tak támhle za tím kopečkem je údolí a v něm jsem viděl starou chajdu“, potichu promlouval k družině Darlen, sdělující jí, co objevil jakožto předsunutá hlídka.

„Myslíš, že by tady moh sídlit ten vlkodlak, jak nám o něm říkal Tvara... ehm, jak že se jmenoval?, obrátil se na průzkumníka Nervor Chinský.

„Hnargh... jo, jmenoval se Hnargh“, chvíli pátral v paměti chodec, „No a polohou by to sedělo. Takže jestli tomu kováři věříme, tak jsme na místě. Ale je možný, že nás poslal někam jina. Kdo ví...“, dopověděl hraničář a jen tak mimoděk, aniž by tomu jeho mysl věnovala velkou pozornost, zkontroloval letky na jednom ze svých mnoha šípů.

„Mně se to nelíbí. Tady něco smrdí. Hodnej vlkodlak, kdo to kdy slyšel!“, přidal se do debaty Eodel a jeho těkavý pohled na všechny strany dával tušit, že ho matka příroda neobdařila přemírou statečnosti.

„He, he... smrdí to, jo?! Leda tak tvoje fusekle, trpaslickej“, ozval se piják Arkuss, který

zase po své ranní lahvi překypoval odvahou až moc, „Prostě tam vltnem a tu chajdu vyhodíme do vzduchu... he, he“.

„Ty držko jedna vožralá, já ti...“.

„Tak dost!“, přerušil začínající hádku Krochta, „Arkussi, začni se, sakra, chovat jako vůdce. Jestli tady na sebe budete rvát, tak o nás budou za chvíli vědět všechny sojky bonzačky v okolí“, uklidňoval dále ty dva čaroděje, přičemž narážel na svou oblíbenou pohádku z dětství.

Rozvašnění dobrodruzi ztichli jako pěny.

„Co, kdybysme vyrazili? Myslím, že všichni víte, co máte dělat. Válečníci doprostřed, střelci na kraj družiny, ale střilet až na povel“, řekl Krochta.

Všem bylo jasné, že nemyslí povel vůdce, ale svůj...

Skupina dobrodruhů sestupovala po mírném svahu do malého údolí, kde na břehu potůčku stál malý srub. Pomalu a napjatě se všichni přibližovali.

Obydlí bylo malé, jeho půdorys měl sotva několik čtverečních sáhů, a sousedilo s malou, ale udržovanou zahrádkou. Z komína stoupal k obloze slabý proužek dýmu, což znamenalo, že zdejší obyvatel nebo obyvatelé budou buď doma, nebo nebudou daleko. Všichni se zastavili a zrakem prozkoumávali okolí. Vše vypadalo malebně a klidně, avšak ne dlouho.

Zpoza domu pomalým krokem vyšel vlk. Opatrně dával tlapu před tlapu a jeho naježený hřbet a občas vyceněné zuby vypadaly hrozně. Byl to jistě jeden z největších vlků, se kterými se družina kdy setkala. Došel až před dveře domu. Zastavil se tu a se svaly napjatými jako ocelová pružina pozoroval příchod.

„Buďte zdraví, pánové...“, ozvalo se náhle dobrodruhům za zády.

Všichni se v úleku rychle otočili a hlavičky šípů začaly mířit na nový cíl. A nehledali dlouho. Zpoza jednoho ze stromů vystoupil muž. Nebyl vysoký, jeho postava ukazovala na šlachovitého hbitého člověka. Oblečen byl ve starých obyčejných tisíckrát vyspravovaných šatech a hlavu měl porostlou hustými černými vlasy i vousy. Prohlížel si družinu bystrým zrakem.

„Co vás přivádí k mému domu? Nevypadáte na pocestné, kteří jdou jen tak kolem“.

„Ehm, hledáme pana Hnargha. Posílá nás za ním tmarstinský kovář Tvara“, odpověděl za družinu Darlen a pomalu sklonil svůj luk.

„A copak chcete od pana Hnargha?“.

„Potřebovali bysme radu“, přidal se do rozhovoru vůdce, „Po kraji se tady potulují vlci a pan Hnargh by měl mít o vlčích jako takových docela rozsáhlé znalosti“.

Muž vypadal, jakoby si poslední větupomalu říkal sám pro sebe: „...rozsáhlé znalosti... pché... velice diplomaticky řečeno“, mumlal a potom dodal: „Ano, mám v této oblasti rozsáhlé znalosti. Záleží na tom, co chcete vědět. Avšak nemusíme naše záležitosti řešit se zbraněmi v rukou. Pojďte, sedneme si a vyřešíme naše záležitosti jako civilizovaní lidé“.

„Jako co?!“, obrátil se harez na Wulpin, stojící po jeho boku.

Družiníci seděli před srubem a pozorně naslouchali vyprávění postaršího muže, jemuž u nohou ležel obrovský vlk. Ten občas zvedl hlavu a krátce zavětlil. V okolí se ovšem nenacházelo nic, co by zasluhovalo jeho pozornost, tak opět položil svou velkou hlavu pohodlně na přední nohy.

„...no, no, a takto jsem se nakazil lykantropií. Naštěstí jsem této nemoci nepropadl naplno a dokážu své pudy částečně ovládat i ve vlčí podobě. Ale vysvětlujte to lidem. Tvara mě kdysi dávno zachránil před zlynčováním a pomohl mi uprchnout do lesa. A abych pravdu řekl, docela se mi tu zalíbilo. Až donedávna. Z mojí smečky se pomalu začali ztrácet moji vlci. Nejprve jsem si myslel, že je zastřelili hlídači stád, ale jedné noci odešli všichni, až tady na Huraje. Hledal jsem je, ale oni jakoby se do země propadli. Až jednou jsem zahlédl Grryla. Zastavil se a chvíli jsme si hleděli do očí. Cítil jsem, že se v něm cosi změnilo. Čísela z něho zuřivost a vztek. Krví podlité oči tékaly ze strany na stranu. Brr, šel z něho strach. Poté se sebral a odběhl. V poslední době jsem viděl mnoho jejich stop. Běhají jako šílení po lese a zabíjejí vše, co jim přijde do čelistí. Zabíjejí ale i když nemají hlad, a to mě děsí...“, zakončil své vyprávění Hnargh a nervózně přelétl zrakem okolí.

„Fíha, na tom bude určitě nějaké velké temné lesní kouzlo“, rozmluvil se náhle kouzelník a družinový blb v jedné osobě, elf Melchizedech, „To já znám. Doma o tom mám takovou šikovnou knížku, která...“.

„Zadrž, Melchizedechu, zadrž“, skočil elfovi do řeči Darlen, který věděl, že by všechny čekalo zdlouhavé vyprávění o ničem. Kouzelník měl sice rozsáhlé znalosti o spoustě věcí, ale většinou se tak nějak netrefil do tématu.

„Máš, Hnarghu, nějaký povědomí o tom, proč ty tvoji vlkouši takhle blbnou?“, zasáhl do

rozhovoru barbar Harez, který si nikdy s etiketou rozhovoru nedělal žádné servítky.

„Mnó... možná ano“, odpověděl trochu zmatený vlkodlak, „Vypadá to, že je k sobě někdo připoutal. Někdo jako já, ale mnohem silnější. Je také vidět, že jim dokáže vsugerovat svoji mentalitu a že to bude asi pěkně zlej bastard. Být vámi, tak si dávám zatraceně pozor“.

Druzi se ještě chvíli Hnargha vyptávali, ale ten již nic dalšího podstatného, co by jim nějak pomohlo, nevěděl.

* * *

Společenstvo se zastavilo asi dvě míle od vlkodlakova domu, aby se poradili. Wulpin chvíli pozorovala poněkud alkoholem zmateného Dettora a pak se ho zeptala s trochu škodolibostí v hlase: „Tak co, vůdče, coteď budeme dělat?“.

„Mnó, ehm... já bych teda... sakra, kde mám tu flašku?!“.

„Já bejt váma, tak bych přispěl zase s trochou do mlýna“, řekl Melchizedech.

„Ale dyť ty jseš s náma“, připomněl Krochta.

„Jo? No, to jo, vlastně. Tak já bych se pokusil najít a chytit jednoho toho vlka...“.

„A co by si s ním tak jako chtěl dělat?“, přerušil ho Nervor, „Vyslechnout ho? Che, che, che“.

Celá družina, až na elfa, se začala smát dobrému vtipu.

„Cože!?!“, ozvalo se z několika hrdel najednou.

„No, já jsem v jeden šikovný knížeče doma četl o tom, že hraničáři, což je tady Darlen, uměj se zvířatamna mluvit. Takže bysme ho chytli, svázali a přinutili vypovídat. Co vy na to?“.

Odpovědí mu byl pouze výbuch smíchu.

„No, mám takovej pocit, že pokud bysme to chtěli udělat tak, jak tady náš myslitel vymyslel, tak je určitě nemusíme hledat. Táhle běžej a nejni jich, kurva, málo“, uťal všeobecně veselí Harez a už tahal svůj meč bastard z pochvy.

Měl pravdu. Z několika stran se na družinu řítila asi desítka vlčích bestii. Naštěstí zde bylo v lese vidět na dobrých sedmdesát sáhů, takže si jich barbar stačil všimnout včas a družinici se stačili jakž takž zformovat. Válečníci do popředí připraveni odvrátit útok svými meči a štíty, kouzelníci a střelci za ně. Vystřelil stačil ale pouze Darlen, který měl svůj luk neustále v ruce. Poklekl, zacítil a poslal šíp nejbližšímu vlkovi přesně na srdeční komoru. Ten se dvakrát překulil a zůstal nehybně ležet. Ostatní ale už byli u družiny.

Eodel prvního útočníka odrazil štítem a druhého ťal mečem za krk. Rána mu ale dobře nesesla a pouze svého protivníka těžce zranil. Zvíře, jakoby nehlédlo na bolest, zaútočilo a skočilo po trpaslíkovi znovu. Ten mu nastavil zbraň a ta se ponořila hluboko do chlupaté hrudi. Avšak než stačil meč vytáhnout, první útočník se mu zakousl do stehna. Na pomoc trpaslíkovi přiskočil Arkuss a ze sáhu vstříhl vlkovi šipku z kuše přímo do hlavy. Ta probila lebku s okamžitým následkem smrti. Je s podivem, že muž, který by si před chvílí nedokázal ani nazout boty, aniž by se pletl, která je levá a pravá, se v boji rázem změnil za platného spolubojovníka a ihned věděl, co má dělat. Jakoby mu najednou s počátkem boje všechen alkohol z hlavy vyprchal.

Trpaslík alchymistovi vděčně poděkoval kývnutím hlavy a rozhlédl se po zbytku družiny. Bylo téměř po boji. Poblíž dvojice kouzelníků se povalovala čtyři zvířecí těla sežehlá na uhel magickým výbojem. Krochta i Melchizedech se právě rozhlíželi po dalších cílech pro svá kouzla. Eodelova žena Wulpin právě s výkřikem, který pocházel odněkud z jižních pralesů, zabodla svůj meč do vlčího boku, až žebra zapraskala. Zvíře sebou ještě párkrát škublo a zůstalo nehybně ležet. Bylo zřejmé, že hraničářka zasáhla srdce. Lesní žena však z boje bez zranění nevyvázla. Krvácela z několika ošklivých ran. Jediný, kdo ještě bojoval, byl Harez. Měl proti sobě starého prošeďivělého vlka, který měl v kohoutku téměř celý sáh. Kroužili okolo sebe, neschopni zasáhnout jeden druhého. Šedivák však náhle jakoby poznal, že zůstal z celé smečky sám a že jeho život by neměl dlouhého trvání, se bleskově otočil a dlouhými skoky utíkal do lesa. Šipky, jež za ním ze svých kuší vysílali Arkuss s Nervorem Chinským, ho pouze škábly na hřbetě. Bylo po boji.

Družině chvíli trvalo, než mohla pokračovat v cestě Zranění utržená v boji potřebovali dobrodruzi ihned ošetřit, poněvadž by se rány mohly zánitit. Naštěstí léčitelské umění hraničářů Darlena a Wulpin pomohlo škrábance a kousnutí rychle zacelit.

Poté, co Darlen ovázal poslední ránu a udělal nad ní léčitelské zranění, promluvil k družině: „Něco mě napadlo. Co, kdybysme sledovali toho vlka podle stop?! Pokud ho někdo ovládá, bude se chtít vrátit ke svému pánu. Co ty na to?“, obrátil svůj zrak s otázkou na Krochtu Moskyta.

Ten chvíli přemýšlel a řekl: „No, nápad

to není špatný a mohl by vyjít. Já jsem pro“.

Pouze Arkuss zamračeně pozoroval Moskyta, který mu pohled bez okolků vracel. Alchymista sklonil zrak a sáhl do svého bezedného batohu pro další láhev, kterou rychle odšpuntoval, a svlažil hrdlo pálenkou. Jeho autorita, pokud ještě nějak zbývala, zase klesla o stupínek níž.

* * *

Honttiz seděl v zahradě a cítil, že se blíží jeden z vlků jeho smečky. I v lidské podobě měl čich jako lovecký pes. Rozšířil chřípí a krátce zavěťřil. Poznal Grryla, svého nejstaršího a nejsilnějšího vlka. Zvedl se a těžkou botou rozšlápl brouka, jehož trápením si předtím krátil dlouhou chvíli. Přemýšlel, co se asi stalo, že jde šedivák sám, bez zbytku smečky. Vlk se pomalu blížil zdívočelou zahradou. Občas zvedl pysky a temně zavrčel. Nelíbilo se mu, že musí ke svému pánu. Honttiz ho okřikl a vrčení okamžitě utichlo. Se staženým ocasem přistoupil. Pán si zamračeně prohlížel dlouhý škrábanec na hřbetě.

„Něco se, sakra, stalo“, pomyslel si a s dychtivostí vědět více položil ruku na Grrylovu hlavu. Obě myslí, lidská i vlčí, se náhle propojily. Trvalo pouze chvíli, než se Honttiz dověděl, co potřeboval.

„Tak oni tě sledují...“, pronesl nahlas své myšlenky, „Tak to jim připravíme pořádné uvítání. Pousmál se. Potom se opět zamračil. „Nejdříve to ale musím oznámit svému pánu“.

Zrak mu sklouzl na vlka, krčícího se před ním. Vzpomněl si, jak ho nedávno za pomoci temného rituálu k sobě připoutal a probudil v něm ty nejhorší sklony. Zuřivost a chtíč zabíjet pro potěšení.

„Zmiz mi z očí, prašivče! Ale ne zas moc daleko. Bude tě ještě potřebovat“.

Starý vlk zakňučel a rychle se ztratil mezi stromy. Honttiz se protáhl a jeho nehty se náhle proměnily ve vlčí drápy. Se zalíbením si je prohlížel teď už vlčím okem.

„Už se těším, až někomu znovu prokousnu krk. Alespoň tu nebude tak strašná nuda“.

Krátkým duševním cvičením vrátil všechno do lidské podoby a pomalu se vydal k břečťanem porostlému domu.

Vnitřek stavení byl vlhký a páchla zde plíseň. Vlkodlak pobýval nerad mezi těmito stěnami, padala zde na něj tíseň. I když se zde daly zažít opravdu zajímavé věci. Vzpomínal na minulou

noc, kdy ho do své komnaty lákala jedna z pánových společnic. Vůbec jí nevdalo, když se uprostřed bouřlivé noci proměnil do děsné vlčí podoby. Obcovala s ním dále, i když se jeho drápy zarývaly do jejích zad.

„Ted' zřejmě odpočívá v rakvi“, pomyslel si, „Nevadí, však ona opět vstane, až zapadne slunce. Nemá ho příliš v lásce“.

Pomalů došel k pánovým dveřím a co nejjemněji zaklepal. Pak stiskl zdobenou, i když už poněkud zrezivělou kliku a dveře se skřipěním otevřel.

Mladému muži chvíli trvalo, než zvedl velké modré oči od knihy, která ležela před ním.

Mile se usmál a řekl: „Pojď dál, Honttizi, pojď dál a posad' se, příteli. Copak tě ke mně přivádí, že mě musíš rušit při studiu?“.

Poté se narovnal, usmál se a čekal na odpověď.

Vlkodlak ten úsměv znal. Nevěstil nic dobrého. Jeho pán nesaňšel, když byl rušen. Ale dokázal vše rozčlenit, hněv, zabíjení dělat s příjemným úsměvem na rtech.

„Ehm, odpusťte, pane, vyskytl se malý problém“, řekl a, aniž by se posadil, rychle vypověděl to, co vyčetl ve vlčí hlavě.

Mladík při jeho řeči vstal a došel k velikému oknu s výhledem do zahrady. Díval se z něj, i když Honttiz skončil. Bylo vidět, že přemýšlí.

Po chvíli řekl: „Hned, když jste přivedli ty holky z vesnice, jsem věděl, že budou problémy. Nejprve ta nepřijemnost s otcem, a teď tohle. Ta stará fuchtle si zřejmě někde najala bandu žoldáků, aby pročešali les a našli její holčičky. Zajímalo by mě, kde na to vzala peníze. Tyhle bandy většinou stojí spoustu peněz. No, nevdá. Mám plán, jak je trochu překvapit. Oni ti dobrodruzi vždycky rádi zachraňují nevinné panny“.

Muž se odvrátil od okna a pohlédl na Honttize.

„Ted' běž a sežeň toho uječeného blázna Chotara. Určitě s tím svým čoklem pobíhá někde tady v lese a honí veverky. Potom mi přiveďte Melanitu. Potřebuji si s ní promluvit“.

Vlkodlak chvíli stál a čekal, jestli jeho pán nebude chtít ještě něco. Když viděl, že ne, pospíšil si splnit to, co mu nakázal.

* * *

Společenstvo v začínajícím šeru opatrně postupovalo po cestě, na kterou před chvílí zabočila vlčí stopa. Téměř celý den Darlen s Wulpin sledovali sotva znatelné stopy v lesním podrostu. Byl to téměř zážrak, že je nestratili. Nyní to ale

vypadalo, že jejich snažení přineslo ovoce.

Netrvalo dlouho a spatřili konec cesty. Všimli si staré mřížované brány, za níž se táhla rozlehlá, ale zdivočelá zahrada. Od vstupu se na každou stranu rozbíhala asi tři sáhy vysoká zeď, která zřejmě obepínala celý vnitřní prostor. Na druhém konci zahrady stál rozsáhlý kamenný dvojpatrový dům, ke kterému se od brány táhla široká pískem vysypaná cesta. V několika oknech se svítilo. S táhlým zavráním starých pantů vstoupila družina do zahrady. Pod nohama jim skřípal jemný písek. Náhle se do ticha, které všude panovalo, ozvalo prásknutí biče, po kterém následoval ženský výkřik plný bolesti. Všichni se po sobě poohlédli s otázkou na tvářích a během se vydali směrem, odkud křik přicházel.

Ta scéna byla jako ze špatného snu. Na silné stromové větvi byla přivázána dívka. Její šaty byly na zádech roztržené a na její kůži bylo vidět několik šrámů. Jakási přehrblá šlachovitá postava s rozježenými vlasy svírala v rukou bič a zrovna se chystala k další ráně.

Jako na povel zvedli ti, co je v družině měli, střelné zbraně s úmyslem prošpikovat příšeráka skrz naskrz. Avšak těsně před tím, snad dva tlouky lidského srdce, než stačili rychlé posly smrti vypustit, se na ně postava podívala, vycenila nemyté špičaté zuby v nechutném úsměvu a jedním obrovským skokem zmizela v přítmi zahrady. Šípy pouze proletěly místem, kde před chvílí dotyčný stál a dále byl slyšet pouze zvuk proráženého listí.

Do ticha, které přerušoval pouze vzlykot dívky zavěšené na stromě, promluvil Krochta: „Dávejte všichni pozor a připravte se na obranu. Ten zmetek se může každou chvíli vrátit. Harezi, ty ji odřízni z toho stromu. Ostatní buďte připraveni“.

Barbar přistoupil k dívce a mečem přeřízl její pouta. Ta se svalila na zem a vypadalo to, že omdlela. V tu chvíli byla družina napadena. Z jedné strany přibíhali dva vlci. Jeden byl družiníkům starý známý šedivák a druhý byl obrovský lýtý vlk s jasně rudýma očima. Z druhé strany na družinu útočili další dva nepřátelé. První se pohyboval dlouhými skoky a byl to ten, který před chvílí zmizel v lese. Druhý byl malý, ale svalnatý pes, který se sice pohyboval nepřirozeně rychle, ale na první pohled nebyl příliš nebezpečný.

Vlkům se postavili Nervor, Melchizedech a Harez. Proti druhým stál Eodel po boku s Wulpin a Darlenem. Za nimi je svými kouzly podporoval Krochta Moskyt. Arkuss se s kuší skryl do vysoké trávy a pomalu se plazil útočnickům do zad. Nervor zacílil kuš a vystřelil

šipku proti menšímu z vlků. Neměl však štěstí. Zasáhl pouze ramene pravé přední nohy. To však dokázalo šediváka zdržet natolik, že alchymista stačil znovu nabít a druhou střelou se nemýlil. I když už byl jeho cíl ve skoku a jeho otevřená tlama směřovala na jeho krk, kudř se přikrčil a chladnokrevně snad z jednoho sáhu zasáhl vlčí srdce. Vlk sice letěl dál a dopadl na Nervora obrovskou vahou, která jej srazila k zemi, zde však zůstal nehybně ležet.

Lýtý vlk se vrhl na Hareze a srazil ho k zemi. Mezi barbarovým hrdlem a obrovskými tesáky zůstal pouze válečníkův štít. Celou svou silou se snažil udržet si tlamu od těla. Vlk však vyhrával. Náhle se rudě zablesklo a obluda zakvičela. To elfi kouzelník, někdy také přezdívaný Elfí zadek, seslal kouzlo a vypálil velikou díru do vlčího boku. Toho to nezabilo. Naopak, rudooký obrátil pozornost na kouzelníka. To však stačilo válečníkovi pod ním uvolnit ruku s mečem a vrazit ho obludě zespoda do tlamy. Z huby se vyvalila krev a vlk ztuhl. Pomalu se začal měnit na člověka.

Na druhé straně chtěla Wulpin nakopnout dotírajícího malého čokla. Ten se jí ale bleskurychle vyhnul a zatnul své zuby silou neúměrnou své velikosti do divoščina lýtku. Vzápětí uhnul jejímu meči a začal opět s nepříjemným štekotem poskakovat kolem. Stejně dopadali Eodel s Darlenem. Jejich protivník se jako blesk vyhýbal ranám a pařáty zasazoval soupeřům nepříjemné rány. Náhle se ale útočník prohnul, jako by dostal ránu do zad, a prudce se otočil. Mezi lopatkami mu trčela šipka z kuše. Jeho zaváhání okamžitě Nurnští využili a oba mu zasadili smrtelné rány. Nepřítel padl k zemi a zpod jeho těla vytékala načernalá krev. Z trávy nedaleko vykoukla rozchechtaná tvář Arkusse Dettora.

Wulpin se svět před očima náhle zpomalil. To čaroděj za jejími zády jí přispěchal na pomoc kouzlem, jež zbystřuje smysly a urychluje reakce. Okamžitě toho využila. Malinkou chvilku vyčkala, než se k ní čokl připlíží na dosah, a vši silou ho konečně nakopla, až odletěl několik sáhů. Bleskově k němu přiskočila a ranou mečem ho přišpendlila k zemi.

„Sakra, to byl boj“, zaklel trpaslík a opřel se o hlavici meče, zabodlého do země, „Ty snad vylezli ze samotného pekla... Tfu!“, odplívl si směrem k mrtvole.

„Ukažte, kdo jste zraněnej, já se vám na to rychle podívám a musíme rychle dál“, ozval se Darlen a začal ošetřovat rány své i cizí.

Harez s ním souhlasil: „Jo, to jo. Tahle

baba vypadá jako jedna z těch holek, co je hledáme. Kdo ví, co v tom baráku dělá s tou druhou“.

Wulpin se sešla k mladé dívce: „Pojď, vstávej, já ti pomůžu. Jakkak se jmenuješ?“.

„Melanita“, ozvala se potichu.

„Tak to je paráda, jednu bysme měli“, pronesl Dettor, „Neboj se, holka, Wulpin se o tebe postará“.

Musíme vyrazit podívat se dovnitř po tý druhý...“.

Družinici se před hlavním vchodem seřadili do bojového postavení, které se používá od počátků dějin Nurnské družiny. Vpředu dva válečníci Harez a Eodel, za nimi čaroděj Moskyt a vedle něho tak, aby mohl střílet, Darlen Moorhed. Dále pak kouzelník Melchizedech a vedle něho vůdce Arkuss Dettor. Jako poslední družinu jistili Wulpin, podpírající zuboženou Melanitu, a alchymista Nervor Chinský. Takto vstoupilo společenstvo do podivného domu, kde jak doufali, měli nalézt druhou ze sester, Glassal Vrantovou.

Prošli hlavní vstupní chodbou, na jejímž konci byly vsazeny veliké dubové dveře. Mezi jejími pootevřenými křídly prosvítalo světlo. Družina vtrhla dovnitř. Nurnští se ocitli v rozsáhlé místnosti, jejíž výška zasahovala až do druhého patra. Na zábradlí ochozu, jež místnost lemoval, byly vytesány kamenné sochy chrličů. Uprostřed se skvěla malá bublající fontána, okolo které byl rozložen obrovský stůl ve tvaru runy U. Nalevo i napravo z místnosti vybíhalo široké schodiště. V čele stolu stálo veliké dřevěné křeslo, ve kterém seděl mladý pohledný muž. Pozoroval se zájmem družinu, měl milý úsměv na rtech.

Pomalu vstal z místa, kde seděl, a promluvil jemným hlasem: „Ale, ale, pánové... proč s takovým lomozem? To neumíte zaklepat?!“.

Ze schodišť začaly pomalu scházet dvě bledé ženštiny v bílých přiléhavých šatech. Obě se také usmívaly.

Mladík se podíval na každou z nich a pokračoval dále: „Avšak když už jste zde, posaďte se a dejte si něco na posilněnou. Rád hoduji ve společnosti“.

„Kde je Glassal?!“, zavřel Krochta, i když také jeho překvapilo to, co zde viděl.

Po zkušnostech zvenku zde čekal spíše rohatého netvora, než mladíka s vybraným chováním.

„Och, ta mladá dívenka je nahoře v pokojích a převléká se. Onedlouho se k nám připojí. Vidím, že přivádíte její sestru. Já jsem jí říkal, že

zahrada kolem domu je nebezpečná a že se v ní pohybují podivné bytosti“.

Darlen vše pozoroval podél těla svého šípu. Jeho hrot mířil střídavě z mladíka na ženu, stojící u pravého schodiště. Vše vypadalo opravdu klidně. Ale počkat! Co to bylo?! To přece nebyly normální zuby, které zahlédl v ústech té ženštiny.

Náhle mu hlavou projelo hrozivé zjištění a zařval: „Upíři... to jsou upíři, sakra!“.

Mladík se nemile usmál a spíše už pro sebe mu odpověděl: „No, to není úplně přesné, ale není to také daleko od pravdy“.

Poté roztáhl paže a jeho nehty se proměnily v jako břitva ostré pařáty a zakřičel: „Na ně, děti moje, na ně!“.

Ale to už místností letěly první šípy. Ten od Darlena mířil přímo na srdce podivné ženštiny. Ta však v poslední chvíli uhnula a šíp proletěl neškodně okolo ní. Ošklivě se usmála a rozeběhla se na hraničáře, který rychle odhodil luk a vytahoval meč a štít. Pomohl mu Eodel, který se k ženštině přitočil a dvěma ranami poranil ženštinu zle na boku a na stehně. To ji zdrželo a hraničář si stačil vytáhnout zbraň. Společně s trpaslíkem se do ní pustili. Náhle se v místnosti rozblesklo bílé světlo. To si liscannorský čaroděj všiml, že chrliče rozmístěné na ochoze nejsou na ozdobu, ale že se chystají napadnout družinu zeshora. Bílá střela, kouzlo zraňující pouze magické nestvůry, mezi nimi udělala dílo zkázy. Bílé světlo rozervalo jejich duše a na zem dopadla pouze mrtvá těla.

Čaroděj se podíval přes místnost na jejich dřívějšího hostitele. Doufal, že ho magické světlo také zraní, ale nestalo se tak. Ten už neměl na tváři milý úsměv, ale hněv. Rozběhl se na družinu. Daleko se však nedostal. Blesk vyslaný z Krochtova kouzelného prstenu ho zasáhl přímo do hrudi a odhodil ho zpět o několik sáhů.

Wulpin se otočila na Melanitu. Chtěla jí říci, aby odběhla zpátky do chodby, ale slova jí ztuhla na rtech. Dívka byla proměněná a nebezpečně připomínala druhé dvě ženy v místnosti. V tu chvíli dopadl její pařát a téměř roztrhl divoščinu kroužkovou košili. Rána byla tak silná, že ji o pár sáhů odhodila. Wulpin však nebyla z těch, které by se jen tak něčeho zalekly. Druhou ránu odrazila štítem a jílcem meče praštila Melanitu přímo mezi oči. Ta se skácela k zemi.

Mezi oba alchymisty mezitím doběhla druhá ze společnic. Byla sice pošramocená jejich šípy, ale stále velice nebezpečná. V boji zblízka oba rozhodně nevyunikali, ale jejich mrštnost jim dovolovala celkem úspěšně se vyhýbat pařátům.

Harez ucítil účinek stejného kouzla, jako v minulém souboji Wulpin. Viděl, že mladík, kterého Krochta složil bleskem, vstává a rozeběhl se na něj. Tohle ovšem nebyl jednoduchý protivník. Jedním parátem zachytil barbarovu ruku s mečem a druhým mu ťal po krku. Harez ale ránu v poslední chvíli odklonil štítem, avšak pařát se svezl a roztrhl mu bok. Poté ho jeho soupeř uchopil za opasek a odhodil téměř přes celou místnost. Tam zůstal barbar nehnutě ležet.

Darlenovi se mezitím podařilo zabodnout meč do soupeřčina břicha. Toho využil Eodel a jednou ranou jí usekl hlavu. Darlen však už nemohl pokračovat v boji. Byl vyčerpán a krvácel z mnoha ran. Eodel se otočil na muže s pařáty, blížícího se k němu. Trpaslík sáhl za opasek pro malou lahvičku, ve které byl ukryt mocný elixír. Způsoboval něco podobného, jako kouzla použitá předtím Wulpin a Harezem. Rychle do sebe lahvičku obrátil. To už byl však jeho nový protivník u něho. V poslední chvíli odrazil trpaslík pařáty štítem a mečem, avšak pod tíhou úderů zakolísal. Ale nebyl sražen. Podařilo se mu o dva kroky ustoupit a dostat soupeře od těla. Zhluboka se nadechl a po jeho těle se začaly rozlévat účinky elixíru. Zivril se usmál a vrhl se na soupeře. Teď už to bylo o něco jednodušší.

Krochta společně s Wulpin mezitím svými blesky vyřídili protivníci Nervora a Dettora. Čaroděj se rychle poohlédl, jak se daří trpaslíkovi. Bylo vidět, že Eodel má navrch. Pohyboval se neskutečně rychle a zasazoval soupeři těžké rány. Už už to vypadalo, že právě zasadí tu poslední smrtelnou, když se kolem jeho soupeře zablesklo a on zmizel.

„Sakra, utekl“, pomyslel si čaroděj.

* * *

Celou noc a celý den trvalo, než byla družina schopná nějaké další akce. Naštěstí v posledním boji neztratila žádného ze spolubojovníků. Melanita, která byla již zase normální, jim vyprávěla, co se vlastně stalo.

V lese poblíž vesnice je přepadli. Vlkodlak Honttiz a podivné stvoření jménem Chotar. Ti je přivedli sem do tohohle domu. Muž, který zde sídlil, se jmenoval Axandert. Nejprve z jejich přítomnosti nebyl příliš nadšen, ale zanedlouho se rozhodl, že mu budou sloužit. Po několika dnech a několika neúspěšných pokusech o útěk se v zahradě objevil jezdec. Jaká byla Melanitina radost, když zjistila, že je to pán zdejších krajů, Mendefar Tmarst. Melanita vše pozorovala z okna a chtěla běžet vznešenému

pánovi naproti, ale zadržela ji jedna z Axandertových společníků.

Glassal měla štěstí, protože zrovna zametala před domem. Axandert tam byl také. Mladší ze sester se rozeběhla k Mendefaroví a vrhla se mu k nohám. Žadonila o záchranu. Melanita pozorovala oba muže před domem. Myslela si, že se Axandert na příchozího vrhne, ale ten se s ním dal pouze do rozhovoru. Z útržků a z podoby těch dvou s hrůzou vyrozuměla, že je to otec se synem. Nemluvili spolu dlouho. Axandert se svému otci vysmál. Ten naložil Glassal na koně a odjel i s ní. Od té doby Melanita sestru neviděla. To, co se poté dělo s ní, bylo jak noční můra. Bili ji, trápili a znásilňovali. Z incidentu, ketrý se stal v posledním boji, si nic nepamatovala.

Poté, co si družina vyléčila rány a trochu si odpočinula, vyrazila na hrad místního pána pro druhou ze sester. Melanitě Nurnští prozatím svázali ruce provazem. Nebyli si jisti, že se nestane to, co minule. Samozřejmě nezapomněli vydrancovat celý dům a vše cenné nacpat do svých bezedných toren. Rozhodně toho nebylo málo.

* * *

Družina šla lesem sotva několik hodin, když ji cestu zkrátila tlupa ozbrojenců. Byla to osobní stráž zdejšího pána Mendefara Tmarsta. Uprostřed nich stál Axandert. Ten mezitím, co se kouzlem dostal z posledního boje, vyrazil na hrad svého otce. Využil jeho nepřítomnosti a zlatem a medovými slovy přesvědčil jeho gardu, aby jej následovala. Teď vojáci stáli po jeho boku, připravení rozsekat Nurnské na kousky. Bylo jasné, že zde žádné vyjednávání nepomůže. Obě skupiny se rozeběhly se zbraněmi proti sobě. Vzduchem zasvištěly šípy, štíty třeskly o meče. Začal jeden z dalších krvavých koloběhů, které před dobrodruhy staví osud. Tento liscannořanům vyhrála magie. Ovšem stála ji jeden dobrodružný život.

Čaroděj Moskyt už měl dost věčného spaní v lese. Už měl dost bolavých nohou a odřenin. Chtěl domů. Ještě však musela družina vyhrát tenhle jeden boj. Krochta začínal být docela našťvaný. Skrze rty prošla magická formule, tělem projel záchvěv mocné energie a z rukou vyšlehly blesky. Čtyři spalená mužská torza spadla na zem. Melchizedech tím samým způsobem dostal dva. Axandert Tmarst viděl, že pokud zneškodní toho lidského kouzelníka, nemá jeho pomsta šanci. Odstrčil Eodela, se kterým právě bojoval, a vrhl se na Krochtu. Ten byl po seslání kouzle téměř v transu, a kdyby se k němu Axandert dostal, bylo by

po kouzelníkovi. Cestu mu však zkrátil Arkuss a zblízka mu vpálil šipku do břicha. Tmarst zakolísal. Zhlédl to Eodel a využil okamžiku. Mocným rozpráhem rozpoltil Axandertu Tmarstovi lebku.

„A máš to, ty hajzle!“.

Jeho slova se mu stala osudnými. Stejně tak, jako on předtím, využil teď příležitosti jeden z gardistů. Ťal jej zezadu přímo do krku přes krční tepnu a prosekl i dýchací trubici. Trpaslíkova krev vystříkla na všechny okolo.

Wulpin viděla smrt svého manžela z bezprostřední blízkosti. Krvavě se jí zatmělo před očima a vrhla se na vraha svého muže. Sekala a sekala. Nevnímala rány, které dostávala. Když zabila svého protivníka, byl vrahem ten vedle něho. Tak sekala znovu a znovu, až už nebylo koho. Došla ke svému mrtvému muži a svezla se vedle něho. Pak už pouze plakala a plakala. Plakala dlouho.

Na místo boje přicházel muž. Byl starý a unavený. Spravoval tuto oblast už velice dlouho a doufal, že ho jeho syn vystřídá. Při pomýšlení na syna ho zabolelo u srdce. Kdyby tak neměl strach, že zestárne a zoškliví, kdyby se tak nebál smrti. Kdyby nebyl posedlý nalezením nesmrtelnosti. Kdyby ji, zatraceně, nenašel, mohlo být vše jiné.

Mendefar věděl, že nesmrtelnost jeho syna nebyla výhrou. Změnila ho. Změnila ho ve zkaženého zlého člověka. Možná už ne ani člověka. Ani to příliš nebolelo, že ho viděl ležet mezi mrtvými.

Některí z dobrodruhů jej spatřili a namířili na něho kuše. Když hleděl na ty ocelové hroty, myslel pouze na jedno. Musí se přece s nimi nějak dohodnout. Musí.

„Takže dohodnuto. Dvacet tisíc a tu dívku k tomu... a vaše jméno nebude dáváno s ničím, co se zde stalo, do souvislosti“, uzavřel rozhovor Krochta, „Předání se skuteční zítra v lese poblíž vašeho hradu. Přijedete sám pouze s Glassal. Tím bude ta věc pro vás uzavřena“.

Mendefar se zvedl od ohně a přikývl. V duchu byl rád, že vyvázl tak lacinou.

* * *

Arkuss Dettor pobídl svého poníka a zařadil se vedle Darlena Moorheda. Cesta Nurnským ubíhala pomalu, alchymista byl nezvykle střídlivý, a tak si chtěl s někým podebatit. Příjemné bylo pouze to, že to byla cesta domů.

„Tak mi furt vrtá hlavou, co ten Axandert s Melanitou provedl, že zmizela chvíli po

tom posledním boji...“, začal hobit.

Darln se díval na stromy, ubíhající kolem nich, a chvilku neodpovídal.

Pak se otočil k alchymistovi: „Myslím, že s ní udělal to samé, co se svými bývalými společníci. Udělal s ní jedno z nich. Taky si myslím, že utekla, aby své rodině neublížila, a protože měla pocit, že už nepatří k lidem. Bohové ji provázejte na její cestě“.

„Všechno neskončilo tak hrozně, že ne?“, usmál se Krochta při pohledu na dvě k sobě se tisknoucí postavy na kozlíku vozu, jež vezl mrtvoly Eodela Zivřila a Nervora Chinského.

Darlen se zasmál také: „Jo, tak to máš pravdu. Ale musím ti říct, že to bylo nejrychlejší zamilování dvou lidí, jaké jsem kdy viděl. Stejně nechápu, co ta Glassal na tom Melchizedechovi vidí. Dyt' je to takovej mamlas“, dodal s úsměvem.

Pak posmutněl při pohledu na vůz a divošku ve zbroji, jedoucí vedle postranice: „Je mi hrozně líto Wulpin. Je to hrozný, že jí potkal takovej osud“.

„To jo“, posmutněl hobit a pohroužil se do svých myšlenek.

Už ho zase chytala slina.

Cesta dále ubíhala na jihozápad tam, kde poblíž Nurnu leží Liscannor...

Zasvěcení

Menhorian Blathel z Cairn

Kupci neklidně přecházeli místností. V Krvavém kameni se hromadila jedna kolona za druhou. Vozy se zdáli být dobře chráněny městskou posádkou, o kupce bylo dobře postaráno, jen zprávy o dění za městskými hradbami byli kusé a neurčité. Venku je prý válka a je nebezpečné putovat krajem. To každý z kupců dobře věděl, v těchto pustinách bylo nebezpečná takřka cokoliv, proto žádná z karavan necestovala bez dobře vyzbrojených žoldáků najímaných v příhraničních městech. Ne každému z žoldáků se dalo věřit, ale kdo se vrátil sám, bez kupce a se zbožím, toho si přišť už nikdo nenajal. Zákony na okraji civilizace příliš neplatily, s výjimkou zákona silnějšího a zákona pného měšce, samozřejmě. Ale velitel města, Khan, nechtěl karavany pouštět ani jedním směrem.

"Je škoda vašich peněz, které nám platíte za hospody a ochranu. A nezapomínejme na mítné, že? Když vaše těla zůstanou ležet v bahně už sem nikdy nepřijedete. A to by byla škoda..." říkával

Khan kupcům v oválné pracovně ve věži nad hlavní branou otočenou k jihu. "Ale jedno je jisté, v polovině zimosmetě bude po všem a v kraji bude dostatečně bezpečno, aby se karavany postaraly sami o sebe."

"Ještě čtyři, pět dnů," přemýšlel Larden nad korbelem zkyslého piva a pohledem bloudil po jediné pořádné ulici ve městě. Okna byla špinavá, olysálý hostinský nebyl schopen ani za šest dnů umýt okna od bláta z podzimní plískanice, která už zaváněla zimou. Larden se těšil do jižních měst, kde stráví zimu za peníze vydělané obchodem. A bohatě mu zůstane. Snad by si mohl koupit dům. Víno, koření, jantar, surové drahokamy, těch bylo velmi málo a kdyby o nich některý z ostatních kupců věděl, Larden by se sotva dožil pohledu na hranici, to vše bylo vysoce ceněno. Čím dál od hranic tím větší cenu jeho náklad měl. Opojná vína vyráběná neznámým způsobem se v některých královstvích nesměla ani objevit, ale tím větší cenu jediná láhev měla. "Možná si jednu nebo dvě lahvičky nechám pro sebe."

"Hasto, doufám že stále někdo hlídá naše vozy, víš co v nich vezeme."

"Vím, ale hlídají je i ti zatracení elfové, nějak se o nás podezřele starají," odpověděl zarostlý muž v pobíjené koženici. Už spolu udělali ne jeden kšeft. Taky už by se neměli ukazovat v některých královských městech, pro klid duše a hlavy na ramenou.

"Proč nás nechťejí pustit do chrámu? Rád obětuju něco za zdar cesty i místnímu bohu, i když v bohy moc nevěřím, co Hasto? Ani do svých hospod nás nenechaj nakouknout..."
"Přide mi, že nás hlídaj," odplivl si Hasta na odlahu. Zem posypaná slámou necucaná bahnem a vylitým pivem už ani nepřijala hromutlukův plivanec. "Snad je to proto, že nás tady je už skoro dvě stě. Kdyby sme chtěli, můžeme to tu vydrancovat. Stačí někdo kdo všechnu tu kupeckou chátru povede, co Lardene?" zubil se Hasta a rukou mávl k zaplněné taverně.

"Sami jsme obchodníci a kupci, Hasto," ušklíbl se další z Lardenových mužů, ale nemyslel to vážně.

"Jistě že jsme kupci, ale nic podnikat nebudeme, posádka je zatraceně dobře vyzbrojená a pak, rvali by jsme se mezi sebou o kořist. Jaká je šnace, že v tý panice a požárech přežijeme zrovna mi? Hm?"

"Nemyslel jsem to vážně, jen se zatraceně nudím. A co se chrámu týče, tak já na bohy kašlu. Nikdy mi nic nedali. Bez tak to bude

banda úchylnejch jeptišek, kerý se klaněj něčemu, ani nevědí čemu a pořádnýho chlapa neměli."

"Čteš mi myšlenky, taky bych šel plenit klášter," smál se další z bandy kolem stolu a řeč doprovázel jasnými pohyby, dokonce si na to stoupil z rozvrzané lavice.

Lardenovi muži mluvili o zdmi obehnaném chrámu. Jen jedinou branou se dalo vejít. Podle střech, čnicích nad kamenou hradbou, nebyl chrám jediná stavba uvnitř. Snad i ten klášter tam byl. Pravdou je, že takřka nikdo neviděl žádnou elfí ženu. Snad proto, že ty čarokrásné ženy si jejich černovlasí muži se špičatými uši drželi doma, když v Krvavém kameni bylo tolik cizinců.

Když šel Larden spát, z okna pokoje viděl hejno otroků chřestících řetězi, jak táhnou městem. "*Válka končí, už se hromadí pracovní síla,*" pomyslel si Larden spokojeně. Ani mu nepřišlo že posledních pár hodin se osazenstvo hospody obsluhovalo samo. Jak si lehl tak usnul. V botech a v kabátě, ani těch pár štěnic mu nevadilo. Otroky spolkla brána ve chrámové zdi.

Město bylo podivně tiché. Místní nevěděli co se bude dít, ale podle nálady svých vůdců poznali, že této noci bude lépe zůstat doma. Ještě lépe ve sklepech.

V podzemní místnosti páchlo přes sto mužů. Všichni byli namačkáni v široké chodbě, nikdo raději nešel do kobek vyhloubených ve skále i když zde nebyl nikdo kdo by mříže zamykal. Nejvíce lidí se tísnilo kolem mříže uzavírající chodbu. Ve světle pochodní bylo vidět že schody za mříží vedou kamsi nahoru.

Jeden přes druhého křičel, řval, kdosi plakal. Na chvíli se otevřel poklop ve stropě a do vřavy přibyl další člověk. A další. Po chvíli přibyla celá skupina, se kterou Larden vjížděl do města. Několik trpaslíků se snažilo mříž nadzvednout, ale bez výsledku.

"Hasto, Hastóóó," řval Larden. Bez odezvy.

Po hodině dohadování a křiku se dav v podzemí utišil. Nikdo neznal důvod, proč jsou drženi v kobkách starších než celé město. A proč samý kupci, nikdo z místních. Nikdo nepřišel, aby podal vysvětlení.

Muži se rozsadili podél zdí, někteří si ošetřovali zranění. Občas se kdosi zvedl a připálil novou pochodeň. Čas plynul zimou a vlhkem

podzemního sálu. Den nebo dva? Nikdo nevěděl.

"*Tak jsem se dočkal, už jsem ve vězení ale proč?*" Larden pomalu strážlivě.

Neklidný spánek přerušil lomoz, křik a sténání. Někde nahoře se bojovalo. Převažoval vysoký ženský ječet. Pak vše upadlo do klidu.

Lardena opět probudil řinkot zbraní, tentokrát velmi blízko. Ze stropního poklopu začali padat zbraně. Začal boj o ocel. Na podlaze zůstal ležet mrtev jeden mladík a další z mužů v koutě sípavě dodělával. Každý byl po zuby ozbrojený a na zemi stále ležela hromada nejrůznějších zbraní. Larden svůj meč nenašel, ale poznal Hastův. Přibral ještě dvě dýky a vrhací sekeru. Všichni stáli, pozorovali ostražitě jeden druhého. Neklid narůstal. Nakonec se mříž s vrzáním zvedla.

Obrovský prostor osvětlený stovkami loučí a svíc. Uprostřed stála hrubá socha muže s mečem vytesaná z kamene. Okolo ní kamenné schodiště šíře třech sáhů, dál směrem ke kamenným stěnám byla hlína a pak dlažba přerušovaná desítkou sloupů podpírajících klenbu vysoko ve stínu.

Do tohoto prostoru se vřítlo sto dvacet a jeden muž. Zaraženě se dívali kolem sebe. Pozorovali sochu k nim otočenou zády. Hlína kolem schodiště byla nasáklá krví. Podstavec, svícny, zdi snad i strop ukrytý ve tmě to vše neslo stopy krve. Čtyři sáhy nad zemí na ozdobě hlavici sloupu se usadil malý rudý krápníček. O kus dál další. Larden přemýšlel kam zmizela všechna ta těla.

Zpoza monstróziho kamene vystoupila takřka nahá žena, oči se jí divoce leskly. "*Mé exotické víno, oni dostali můj náklad*" napadlo Lardena bezděky. Podivně se usmívala. Byla nádherná a odporná. Meč zakrvácený až k jílci, v druhé ruce zubatý tesák. Pomalu udělala krok, dva, zapředla jako kočka a olízla krev z ostří. Začli vystupovat další bělovlasé krasavice. Rudá barva kontrastovala s jejich pokožkou a vlasy. Někde praskal oheň. V tichu bylo slyšet tlumené bubláni.

U nohou obří sochy klečel černě oděný muž. Skončil svoji modlitbu, dvakrát se uklonil. "Pane, dnes je tvůj den. Po dlouhém hledná jsem našel tvůj ztracený chrám, *Wer-arhe Mursael wach Alech*. Pro někoho jen kámen vztyčený kýmsi. Nikoliv však pro mě. Jsem tvůj služebník, má poslední zkouška začala." Muriel vytasil nádherný meč z černé oceli a zakrvácený tesák. "Jedenákrát jedenáct mužů ti bylo obětováno, tedy teď nastává druhá oběť. Další sto dvacet a jeden přibude v

brzké chvíli. A polovinu z nich dnes skolím já. Každý zemře jinak. Noc smrti končí a vrcholí." Muriel se ukonil a zmizel ve stínech.

Jen několik chvil zbývalo do půlnoci.

"Jsem Eleon Sulephet, vítám vás," pravila sametovým hlasem žena stojícím na vrcholu schodiště.

Muži vypuštění ze sklepení se shlukli a s vytasenými zbraněmi zuřivě pozorovali okolí. Krása bělovlasé ženy, strohost sochy, obrovitost stavby a hlavně těžký dým neznámého kadidla, to vše útočilo na smysly ozbrojené hordy. Nic se nedělo. Jen svíce se pomalu krátily a dýmem houstl vzduch, líně se převaloval chrámem a nechal mizet detaily vyobrazení na zdech..

"Hej krasavice nechceš si to rozdat!" vykřikl jeden a udělal pár kroků dopředu. Na to několika rychlými kroky se zpoza sloupu vynořila další bělovlasá. Mečem na němž zaschla krev utřela opovážlivci hlavu. Rudá šmouha v dýmu jakoby zůstala viset ve vzduchu.

Bělovlasá s krůpěmi krve na ostří pomalu vystoupila na první schod a olízla čerstvý šarlat. Eleon se protáhla a se spokojeným zavřením ochutnala také.

Kolem mužů se objevovaly další a další takřka nahé elfky.

Ticho přehlušil ječet žen. S tasenými čepelemi se vrhly na ozbrojený dav zkoprnělých mužů. Nastal boj. Třeskot zbraní zněl stěží hlasitěji než neustálý ječet bělovlasých válečnic. Necitlivě vůči vlastním zraněním rozsávaly smrt mezi muži, kteří se rozprchlí mezi sloupy chrámu. Znalý žoldáci si kryli navzájem záda, využívali stěn, sloupů a svíců.

Ze stínu pozoroval Muriel obřad s ponurým úsměvem, skrz stažené rty pronikla krátká modlitba. Pak odhodil plášť a začal zabíjet.

Larden ustupoval s několika zkušenými lidmi ze své bandy chodbou, kterou objevili snad v západní zdi. Pronásledující elfka jednoho stačila zabít šíleným útokem, ale navzájem se kryjící muži ji rozsekali dříve než stačila ranit dalšího. Ani rychlost a šílenost útoků nestačila na zkušenost těchto mužů.

Nikdo po nich nešel. Zvuky slabě a muži pospíchali. Z postraní chodby, tentokrát v tichosti, vyrazila bělovlasá čarodějka. Larden kryl sek směřující na hlavu. Bod podivně tvarované dýky vykryl takřka instinktivně předloktím levé ruky, otočil se kolem soupeřky a sekl. Kryla zdvojeně a rychlele zaútočila. Zdola a zprava.

Larden udělal úhyb a ještě jeden. Bělovlasá zapoměla na další soupeře a vrhla se na Lardena. Ten se jen kryl. Pak jen uznale kývl na svalnatého muže v kroužkové zbroji, když čarodějce vykvetl na hrudi karmýnový květ. Jen hekla a sesula se na zem. Pospíchali dál.

Za sebou slyšeli křik mužů. Únikovou chodbu objevili další, ale také je nikdo nepronásledoval. Po chvíli se zezadu ozvalo zachroptění a řev. Nikoli ženský. Několikrát zachřestili zbraně a ticho.

Muži raději zrychlili. Někdo odbočil do postraní chodby. Skupina se roztrhala.

Larden spolu s osmi dalšími byl nejvíce vepředu. Za ním se čím dál častěji ozývalo sténání a křik. Žádný ženský jekot. A čím dál blíže.

Někdo se otřel o Lardena. Svalnatý ve zbroji se zapotácel, hlava se mu odklopila dozadu a z krku vyrazila fontána krve. Další z mužů se držel za pahýl ruky, upadl dozadu a tiše sténal.

"Jde zleva," uslyšel výkřik vysokého muže se sekerou.

"Jde zprava," vriskal stejně ozbrojený trpaslík třímající navíc pochodeň.

Oba padli takřka současně. Trpaslík rychle na ránu zleva probodávající srdce. Muž velmi pomalu s nevyřčenou otázkou v oku, které mu zbylo.

Kdosi zvedl pochodeň, ale vzápětí padl k zemi. Teď se s tmavým mužem bojovalo v kruhové místnosti. Larden uklouzl po kaluži krve. "Kde se vzala tady před námi?" Ihned se postavil. Zbýl sám. Proti němu stál hubený a vysoký muž. Zakrvácený meč držel špičkou k zemi. Dýchal pravidelně. Rozhlédl se kolem se spokojeným úsměvem pak kývl a postoupil k Lardenovi.

Larden pozvedl meč z boty vytáhl dýku. Nadechl se a ... proti němu vyrazil neznámý. Byl rychlý až příliš. Lardenova dýka zmizela v chodbě za ním. Už bojoval obouruč. Jeho nepřítel také. "Kam zmizela jeho dýka?" Kryt a chabý výpad.

Neznámý jen odstoupil, meč v bodnici. Nedíval se na Lardena přímo, hlavu otočenou na stranu. Čemu si naslouchal a čekal.

"Nač, pro všechny bohy čeká?!"

Pak začal boj. Boj kočky a myši. Míhání čepelí osvětlovala dohrořívající pochodeň ležící opodál.

Sek, úhyb, kryt, kryt. Kryt, výpad! "Jak jsem mohl minout?"

Najednou byl neznámý za ním. Klečel na levém kolenní meč vodorovně se zemí. Kapala z něj zas o něco čerstvější krev.

Zazvonila ocel o kámen. Larden padl na

kolena a tiskl si rozpárané břicho. Pozoroval čadící pochodeň v ruce useknuté u ramene. Pomalu dohořívala.

Muriel se vztyčil vytáhl dýku a pomalým kočičím krokem se vydal zpět do chrámu. Právě minula půlnoc. Nastal dvanáctý zimosmeť.

Starostenské novinky

1) Družiníci se po dlouhé době vrátili do svých domovů, když vyřešili případ jakési tlupy úchylných sadistů a podařilo se jim zachránit rovněž několik dívek před jistou smrtí. Nicméně, na výpravě zemřel hrdinskou smrtí v boji liscannorský občan Lúin Nórienský. Jeho tělo žel bohům družiníci nepřivezli zpět k řádnému pohřbu na obecním hřbitově, proto mu věnujme alespoň pietní vzpomínku.

2) Tohoto roku došlo k velkému neštěstí. Malý hobit Bzučan Kanimúra zabloudil v lese, kde si zlomil nohu a nemohl se hýbat. Tak se stal snadnou obětí dravé zvěře, která bezzbrané děcko zadávila a částečně sežrala. V celé záležitosti není zatím zcela jasná účast půlkrola Burbuna, který se s Bzučanem předtím pohádal. V reakci na tuto událost jsem ve škole měl k dětem přednášku o tom, aby do lesa nechodili pokud možno vůbec, a když, tak nikdy ne sami. Rodiče by měli také své ratolesti před nebezpečím varovat.

Vzhledem k přemnožení zvěře v okolních lesích jsem se rozhodl vydat povolení k lovu v lese všem liscannorským občanům. Jedinou podmínkou je, že ulovená zvěř bude zpracována a po lese se také nebudou válet zabité mršiny.

3) Nyní přejdeme k radostnějším událostem. Novopečený starosta Getd z Ruindoru se na stará kolena konečně oženil. Jako ženu si vybral sličnou Riu, která přijela s dobrodruhy z předchozí výpravy z válkou sužovaného Gorganu a nějaký čas pracovala ve vranigostské nálevně.

4) Další radostnou událostí je nově narozený potomek v rodině liscannorského kováře Luncia Nórienského. Narodila se mu dcera Luna. Snad dá toto vnouče zapomenout ctihodné paní Pitkové na ztrátu nejstaršího syna.

Getd z Ruindoru

Myšilovova Ardasanská

Klabzej Myšilov / ardasanské plačky

(tuto báseň jsem za pomoci studia ardasanských žalozpěvů seskupil jako úsměvnou tečku za svým starostováním. Ano, seskupil, protože tento slovní obrat nejlépe vystihuje proces, ve kterém báseň vznikla)

*Z Armidenu ač on byl
sousedy své nezradil
ať nikoho nezabil
Lambarda si oblíbil*

*Oblíbil si Darlena
i mukuřana Dolwena
ani seschlá šařena
nebyla ochuzena*

*Dříve býval chudákem
škrabákem a tulákem
životem svým pohrdal
radš domov rodu nový dal*

*S tváří divě zarostlou
stal se vbrzku starostou
však zůstal skromný, nechtěl řvát
na zákon si planě hrát*

*Šest roků velel do kroku
šest roků cesty pokroku
až s létem sedmým povstal ten
jenž ostríhán byl, oholen*

*Páchl vonnou silicí
a hrdě zval se řídícím
na nos neviděl si kmán
když vykřikl: "Jsi odvolán!"*

*(co na tom, že jich bylo víc
nejspíš víc než polovic?)
Tak kmán ten přišel na řadu
s ním nabubřelost úřadu*

*Dnes slabí slaví triumf svůj
na exstarostu házou hnůj
co vždycky dostál muže slov
nazýval se Myšilov*

*Ač nerad lovil lítou zvěř
on nebyl špatný, to mi věř
byl jen jiný než svět váš*

snad za tři roky hlas mu dáš

*Do tré let zas užří jas
z bláta, louže vstane zas
žít v Liscannoru povolí
jen lidem, co se neholí*

Pod čarou

Khdyž máš doma kupu dzecí
to na teba všetko letí
ha tvé cenné zboží
ve skladu sa kazí

Heftovo Formanství
Na prosinách 4
Naglin, Gwendarron

Heft Taras

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, strážce Janternu